

جنگ خلق

نشریه سیاسی-خبری سازمان کارگران افغانستان

(م.ل.م)

جنگ خلق تا کمونیسم

شماره سوم، دور اول، ثور 1391

ویژه ی اول می روز جهانی کارگر

اول می، روز بین المللی طبقه کارگر برای همه کارگران، خلق های ستمدیده، کمونیست ها و نیروهای مترقی مبارکباد!

اول می، به مثابه روز بین المللی طبقه کارگر، در بیش از هشتاد کشور جهان رسمیت یافته، و اما در همه کشور های جهان به گونه رسمی و غیر رسمی برگزار میگردد. هنوز هستند شماری از کشور ها اعم از پیشرفته سرمایه داری و یا عقب نگهداشته شده، که رژیم های مترجع و مستبد شان، نمی گذارند که به گونه رسمی از این روز تجلیل به عمل آید. اما، استبداد و ارتجاع هرگز نتوانسته است تا از تظاهرات و اکسیون های کارگری طی این روز ممانعت کند. کارگران سراسر جهان، به مصداق شعار کمونیستی انترناسیونال اول - کارگران سراسر جهان متحد شوید- در این روز، با گرد هم آیی ها، تظاهرات و اکسیونهای باشکوه، شعار اتحاد بین المللی خویش را در عمل متبلور میسازند. از زمانیکه پیشوایان کبیر پرولتاریا -مارکس و انگلس- ضرورت اتحاد بین المللی پرولتاریا را تشریح کردند، و از زمانیکه شعار مارکسیستی (کارگران وطن ندارند) مبین انترناسیونالیسم پرولتری در مبارزات بین المللی طبقه کارگر گردیده است، تا دهه هشتاد قرن بیست، زمانیکه صدر گونزالو از برپایی جنگ خلق در همه کشور ها اعم از امپریالیستی، سرمایه داری و ماقبل سرمایه داری سخن گفت، و تا امروز، طبقه کارگر پیوسته صدیق ترین، پیگیرترین، و رادیکال ترین مبارز راه رهایی بشریت بوده، و یگانه طبقه یی بوده است که حقانیت رهبری ستمدیده گان ارض را دارا بوده است. با صدر مائوتسه دون و با مائوئیسم است که حول تز ادامه انقلاب تحت دیکتاتوری پرولتاریا، مبارزات ضد

احیاگری سرمایه داری، دژ پولادین خویش را یافته، و مبارزه بر ضد رویونیسم در عرصه بین المللی به مرحله تکاملی نوین رسیده است. مائوئیسم به مثابه مرحله نوین در تکامل ایدئولوژی پرولتاریا، تداوم و تکامل مارکسیسم-لنینیسم بوده، و امروزه، به تایید و مصداق گفته صدر گونزالو تنها کسی کمونیست است که مارکسیسم-لنینیسم-مائوئیسم را قبول داشته، و معتقد به ترادامه انقلاب تحت دیکتاتوری پرولتاریا تا رسیدن به کمونیسم باشد. با آنکه هم‌آیش‌ها، تظاهرات، راهپیمایی‌ها و اکسیون‌های کارگران در اول می، به درجات مختلف، از خواست‌های تردیونیونیستی (اتحادیه کارگری)، رفرمیستی گرفته، تا خواست‌های رادیکال کمونیستی را در بر می‌گیرد، با آنهم به طور کلی از آنجایی که توجه جدی به خواست‌های روزمره کارگران از وظایف کمونیستان می‌باشد، و از مارکس بدین سو بدان پرداخته اند، لهدا باید از "تریبون" اول می، در راستای دفاع از مبارزات سیاسی، اقتصادی و فرهنگی پرولتاریا بر ضد امپریالیسم، سرمایه و ارتجاع وابسته به امپریالیسم استفاده نمود. باید خواست‌های اکونومیستی کارگران را در مسیر بخشیدن آگاهی سیاسی و سیاسی ساختن هرچه بیشتر جنبش کارگری کانالیزه کرد. جشن جنبش کارگری در اول می، یادمان ساده قربانی‌های طبقه کارگر امریکا در چنین روزی نیست، بلکه نماد همبسته‌گی بین المللی کارگران در حمله بر ضد دژ کثیف سرمایه داری است. درفشی را که روبسپیر برافراشته بود، و با کمون پاریس رنگ و آهنگ کمونیستی به خود گرفت، درفشی را که با خون کارگران شیکاگوی امریکا در 1886 گلگون گردیده، چنین درفشی را که با خون دادخواهی‌های پرولتاریا به اهتزاز درآمده است، نه تنها باید آنرا پیگیرانه در اهتزاز نگهداشت، بل بایدش با مائوئیسم به مثابه فرمانده انقلاب جهانی پرولتاریایی، این درفش را در چهار دانگ گیتی به ظفر رسانیده، و نماد رهایی همه بشریت ساخت. این درفش کبیر باید در فدای پیروزی انقلاب جهانی پرولتری، یعنی زمانیکه بورژوازی به تاریخ می پیوندد، باید برانزده گی خویش را با خون ما و نسل‌هایی که بعد از ما می آیند بیشتر از پیش بدست آورد. آری! زمانیکه یکبار درفش انقلاب برافراشته گردد، آن درفش هرگز فرود نخواهد آمد و خونی که در راه انقلاب می ریزد، هرگز برعقب نبوده، بلکه سدر تنومند انقلاب جهانی را آبیاری خواهد نمود. وجیه اصیل کمونیست‌ها است که در روزاول می، در میان کارگران، شعار جنگ خلق را نهادینه ساخته، و طبقه کارگر را آگاهانیده، و آماده برپاداشتن و پذیرفتن رهبری جنگ خلق سازند. نباید به خواست‌های روزمره کارگران بهای اندکی داد. اما این بدان معنی نیست که ما باید خود را یکسره وقف خواست‌های اکونومیستی و رفرمیستی کنیم، بلکه باید خواست‌های ولو "عادی" کارگران را در پرتو خواست اصلی یعنی برپایی جنگ خلق، صیقل بخشیده، و آن خواست‌ها را در بستر اصلی، یعنی بستر جنگ خلق، و در خدمت به خلق، و در خدمت به انقلاب که گرایش عمده است، و در خدمت به تعرض استراتژیکی که انقلاب جهانی در آن قرار دارد، به کار گرفته، و آنها را به مثابه خنجرهای بران، در راستای تقویت گرایش جنگ خلقی، فرایازاند. کمونیست‌ها باید زنجیرهای رفرمیسم و اکونومیسم را که بوسیله دم و دستگاه امپریالیستی و توسط احزاب و نیروهای چاکر سرمایه

نظیر "سوسیال-دموکراتها"، "سبزها"، "تروتسکیستها"، "سوسیالیزم قرن بیست و یکی های چاوزی" و سایر نیروهای رویزیونیست و دگمارویزیونیست بدست و پای کارگران بسته میشود، از هم گسسته، و با سلاح مائوئیسم، و "میله تفنگ" قدرت سیاسی نوین، رفرمیسم و اکونومیسم را از صفوف و رهبری طبقه کارگر بزدایند. نباید پسندید، پذیرفت و بدان بسنده کرد که دولت های مرتجع و ماشین های سرکوب طبقات استثمارگر این روز را به گونه فرمالیستی و خالی از محتوا به اصطلاح "تجلیل" کنند! نیک مبرهن است که آنچه از دول پوشالی که این روز را "تجلیل" میکنند، این تجلیل نمایی، ثمره جانفشانی ها، مبارزات حق خواهانه، و ایثارگری های طبقه کارگر در سطح بین المللی بوده، و اگر فشار انقلابی طبقه کارگر در میان نباشد، نه تنها بورژوازی و ارتجاع این روز را تجلیل نخواهد نمود، بلکه حتی خاطره آنرا نیز دفن خواهد ساخت. "تجلیل" این روز از سوی دولت های پوشالی محض از برای فریب کارگران و از برای کم خطر ساختن خشم کارگران است، کارگرانی که حتی مجال تجلیل واقعی از روز خویش را نیز بدون جانفشانی ها بدست نیاورده اند. در حقیقت، طبقه کارگر، با آگاهی تاریخی که کسب نموده است، خود همه ساله، این روز را برگزار میکند، و این بورژوازی و حکومت پوشالی اند که جهت تظاهر به "همنوائی" با برده گان پرولتر خویش، ادعای "تجلیل" از روز "برده گان" خویش را میکنند! در افغانستان، "تجلیل" این روز از سوی "اتحادیه ملی کارکنان" دولت پوشالی کرزی، توهین به این روز است! تجلیل واقعی از اول می، صرف بوسیله دوستان خلق امکان پذیر بوده، و تنها در بستر جنگ خلق معنی و مصداق انقلابی و دورانساز خواهد داشت. بنابراین، چه در افغانستان و چه در سایر کشورها، برای گرامیداشت این روز باشکوه، باید آنرا از جنبر "تجلیل" پوشالیان و استثمارگران طبقه کارگر برون آورده، و این روز را بوسیله خود کارگران و تحت رهبری احزاب مائوئیست و در گرماگرم جنگ خلق پذیرفته شده، و آنرا به لحظه ی باشکوه پیشروی های مستمر انقلاب جهانی مبدل ساخت. بورژوازی و ارتجاع، همه چیز را در شکل خلاصه میکنند، و آنرا از محتوا تهی میسازد. حتی پیکر سرخ چه گوارا را نیز در "بلوز"ها جهت بازار یابی نقش میکند. به قول استالین کبیر، اگر بورژاوی را بخواهیم به دار آونگ کنیم، آخرین خواستش این است که طناب دار را بالای ما به فروش برساند! آری! باید بساط شکل گرایی طبقات پوشالی را درهم ریخت. طبقه کارگر به مثابه آخرین طبقه در تاریخ، باید منادی جامعه بی طبقه باشد، نه دنباله رو فریبورزی ها و سیاست های رفرمیستی احزاب سوسیال-دموکرات و سوسیال-فاشیست! مائوئیسم، سلاح بین المللی پرولتاریا است. با گلوله های جنگ خلق است که سینه دشمن هدف قرار گرفته، و فردای پیروزی از آن پرولتاریا و سایر ستمدیده گان میشود. بورژوازی چنان در پوسته ارتجاعی خویش به طرف پوسیده گی روان است که حتی در یکی از پیشرفته ترین کشور های سرمایه داری یعنی در کشور امریالیست امریکا، که مهد روز بین المللی طبقه کارگر است، تحمل تجلیل و لو ظاهری آنرا به گونه رسمی از طبقه کارگر گرفته است. این روز، هنوز مجال "رخصتی" بودن، و رسمی بودن را در ایالات متحده امریکا نیافته است! کوچکترین توهمی مبنی بر مترقی

زنده باد مارکسیسم-لنینیسم-مائوئیسم

بودن فرمسیون سرمایه داری، در شرایط کنونی باقی نیست. حتی کوچکترین توهم در این خصوص، زمینه فروافتادن به چاله رویونیسم و چاکری امپریالیسم را فراهم میکند. لهذا، مائوئیسم، هرگونه رفرمیسم دولتی و هرگونه گرایش پارلمانی را محکوم نموده، و کریتیسیسم پارلمانی و بازی های "انتخاباتی" را به گونه بنیادی رد نموده، و جهت پیروزی دریای توده های غیر مسلح در نبرد با اقلیت مسلح حاکم بر سرنوشت ملت ها، خلق ها و کشورها، مبرهن میدارد که: تنها دریا های توده های غیر مسلح، مادامیکه مسلح شوند، میتوانند که اقلیت مسلح استثمارگر حاکم را خلع سلاح یعنی خلع قدرت نموده، و با درهم شکستن ماشین دولتی استثمارگران، قدرت سیاسی نوین را مستقر و مستحکم داشته، به سوی سوسیالیسم و کمونیسم رهسپار گردند. اول می را جشن بگیریم، آنرا به مثابه یکی از میراث های والای جنبش کارگری و کمونیستی پاس داشته، و از آن به مثابه سلاح مبارز بر ضد سرمایه، ارتجاع و استبداد استفاده کنیم، و با راه اندازی و تداوم جنگ خلق ها در سراسر گیتی، این روز نمادین را به واقعیت عینی یعنی حقیقت پیروزی جهانی طبقه کارگر مبدل سازیم.

زنده باد اول می، روز همبسته گی بین المللی طبقه کارگر

به پیش در راستای ایجاد حزب کمونیست فراگیر در افغانستان

زنده باد مارکسیسم-لنینیسم-مائوئیسم

مرگ به امپریالیسم، فنودالیزم و کاپیتالیسم بیروکراتیک

جنگ خلق آری! کریتیسیسم پارلمانی و رفرمیسم خیر! ژ

زنده باد کمونیسم! مرگ به سنتریسم و رویونیسم!

پیروز باد مبارزات انقلابی کارگران زنجیر شکن افغانستان و سراسر جهان

در راه سرخ سوسیالیسم به پیش!

سازمان کارگران افغانستان (م.ل.م)

اول می، 2012

آدرس وبسایت سازمان:

تماس با ما:

www.mlmpincipallymaoism.wordpress.com

ایمیل آدرس: chap_af@yahoo.com